

Arrest

nr. 61 428 van 13 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'U bent Armeens staatsburger, geboren in Chinari (regio Tavush) maar woonachtig in Yerevan.

Begin jaren negentig, als de oorlog tussen Armenië en Azerbeidzjan uitbreekt, verhuist u van Chinari naar Yerevan.

Op dat moment leeft u al gescheiden van uw man G. G. (...) met wie u een zoon G. (...) en een dochter S. (...) heeft. Pas op 18 november 2004 zal deze scheiding officieel geregistreerd worden, onder andere met een stempel in uw paspoort.

In Yerevan begint u in 2005 voor het Iraanse reisbureau Simasafar te werken als gids. U haalt toeristen op van de luchthaven, brengt ze naar hun hotel of appartement en toont hen bezienswaardigheden in het land.

Als u in 2005 voor uw werk naar Iran gaat, leert u A. D. (...) kennen. Hij is een Iraniër die met zijn gezin in Artabil (een dorp bij Teheran) leeft, waar hij ook een kledingwinkel heeft. Hij reist geregeld naar Armenië. Enkele maanden na uw kennismaking begint u een verhouding met hem. Jullie zien elkaar zowel in Armenië als in Iran waar jullie telkens in elkaars huis wonen. Volgens D. (...) 's vrouw kan hij als moslim meerdere vrouwen hebben. D. (...) zelf zal u meerdere malen ten huwelijk vragen om zo een Armeens paspoort te bemachtigen, maar u weigert dit.

Eind april 2010, wanneer D. (...) bij u in Yerevan op bezoek is, wordt hij opgepakt door de politie.

Hij wordt ondervraagd op beschuldiging van spionage voor de Azeri's. Hij vertelt de politie dat zijn documenten, waaronder zijn paspoort en zijn rijbewijs, bij u thuis liggen. In zijn gsm vindt de politie foto's van u. Daarop komt de politie van Yerevan-centrum u meenemen voor verhoor. Tijdens uw ondervraging komt u te weten dat D. (...) eigenlijk een Azeri is en dat hij van u informatie verkreeg over wat er in Armenië gebeurt. U ontkent echter alle betrokkenheid.

Enkele dagen later ontvangt u een convocatie. U moet zich een tweede keer aanbieden op het politiekantoor voor verhoor, wat u ook doet. In de loop van mei 2010 komt de politie verschillende keren bij u thuis voor verdere ondervraging, waarbij ze uw paspoort afnemen en u opdragen Armenië niet te verlaten. Van een agent in het politiebureau krijgt u te horen dat u veroordeeld zou kunnen worden en dat het daarom beter is voor u om te vluchten.

Eind mei 2010 gaat u uit Yerevan weg en gaat u naar uw moeder in Shamschadin (regio Tavush) waar u een maand blijft. Eind juni 2010 gaat u naar uw zus in Norashen in diezelfde regio. Eind juli keert u terug naar uw moeder in Shamschadin waar uw kinderen u in augustus 2010 komen vergezellen.

Eind augustus 2010 gaat u met uw kinderen terug naar Yerevan, maar daar blijft u maar een tiental dagen. Rond 10 september 2010 keert u opnieuw terug naar uw moeder in Shamschadin waar u tot aan uw vertrek uit Armenië zal blijven.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 26 november 2010. Van Yerevan vliegt u naar Moskou en van Moskou naar België waar u op 27 november 2010 landt en op 29 november 2010 asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw scheidingsakte en kopies van enkele pagina's uit uw paspoort, een origineel attest van de Dienst Paspoorten van de regio Tavush en twee foto's van u en A. D. (...).

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u veroordeeld te worden door de autoriteiten wegens betrokkenheid bij het spionagewerk van uw Iraanse vriend A. D. (...) (CGVS p. 4-5).

Er dient echter vastgesteld te worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kan maken.

Ten eerste blijkt uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen een tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt.

Zo verklaart u eerst dat u uw paspoort in juni 2010 moest afgeven in Yerevan aan de politie van Yerevan-centrum toen de politie daar bij u thuis kwam (CGVS p. 7). Even later verklaart u dat u eind mei 2010 uit Yerevan vertrok en dat u vanaf dan afwisselend bij uw moeder in S. (...) en bij uw zus in Norashen (allebei in de regio Tavush) verbleef en dat u pas eind augustus 2010 naar Yerevan terugkeerde (CGVS p. 11).

Op deze manier is het onmogelijk dat u uw paspoort in juni 2010 aan de politie van Yerevan-centrum moest afgeven omdat u daar volgens uw eigen verklaringen op dat moment niet was.

Als u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart u 'ik had gezegd dat in mei 2010 mijn paspoort afgenomen werd' en 'dan vergis ik mij met de datums. Ik weet de datums niet meer precies dat ik naar mijn moeder en zus ging. In mei is de politie vaak bij mij geweest.'

Als u gezegd wordt dat er u speciaal een tijdslijn in het Armeens werd opgeschreven (cfr gehoor CGVS) zodat alles duidelijk zou zijn, zegt u dat u er zeker van bent dat de politieagenten in mei vaak naar u kwamen, dat u in mei ondervraagd werd en daarna naar het dorp ging en dat u de juiste datum niet meer weet (CGVS p. 11).

Deze verklaringen heffen de bovenstaande tegenstrijdigheid echter niet op.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat een aantal van uw verklaringen dermate vaag en incoherent zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Zo moet u het antwoord schuldig blijven op de vraag wat A. D. (...) 's geboortedatum is of wanneer hij verjaart en kan u slechts twee van zijn vier kinderen bij naam noemen (CGVS p. 12-13).

Aangezien u verklaart dat u hem al ongeveer vier jaar kent, dat u reeds een relatie met hem begon enkele maanden na jullie kennismaking (i.e. 2005), dat u afwisselend bij hem in Iran bleef en hij bij u in Yerevan, dat u cadeaus uitwisselde met zijn kinderen en dat hij u zelfs ten huwelijk vroeg (CGVS p. 12-13), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u goed op de hoogte bent van een aantal persoonlijke feiten over D. (...) zoals zijn verjaardag en de naam van zijn kinderen.

Verder verklaart u dat de politie u beschuldigt van het doorgeven van informatie (spionage) aan D. (...) (CGVS p. 4 & p. 11).

Als u gevraagd wordt om welke concrete informatie het gaat, verklaart u 'info over wat er in Armenië gebeurt'.

Als u er op gewezen wordt dat de politie u daarover ondervroeg en dat ze u dus toch moeten gezegd hebben waarover het precies ging, antwoordt u 'dat wordt niet gezegd in Armenië. Aan mij werd gevraagd naar waar ik hem meenam. Ik zei hen dat hij ook nog andere kennissen in Armenië had en zo op veel plaatsen kwam'.

Op de vraag of u zelf aan de politie had gevraagd om welke concrete info het ging, verklaart u dat u dat deed maar dat er tegen u gezegd werd dat ze u dat na uw arrestatie zouden vertellen (CGVS p. 16-17). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat de politie u niet op de hoogte zou gebracht hebben van de concrete informatie die u aan D. (...) zou doorgegeven hebben.

Verder verklaart u niet te weten waar D. (...) nu is en niet te hebben geïnformeerd naar zijn huidige situatie (CGVS p. 14). Bovendien verklaart u niet te weten of D. (...) veroordeeld is (CGVS p. 17).

Gezien de vermeende spionageactiviteiten van D. (...) de oorzaak is waarom u Armenië verlaten heeft en gezien u er nog contacten heeft (CGVS p. 3), kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om de huidige stand van zaken van D. (...) te achterhalen.

Daarnaast verklaart u niet te weten wat de familienaam is van de eigenaar van het reisbureau waar u werkt en bent u niet zeker van het concrete adres van dat bureau ('ik vermoed dat het Tigran Metc is, huisnummer weet ik niet') (CGVS p. 3).

Van iemand die verklaart al vijf jaar voor dat reisbureau te werken (en die in deze hoedanigheid D. (...) ontmoette - zijnde de oorzaak van uw problemen-) kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij van deze zaken op de hoogte is, temeer omdat u verklaart een visitekaartje te hebben van het bureau maar dat achtergelaten te hebben (CGVS p. 4).

Ten derde blijft u bijzonder vaag over het feit of u al dan niet effectief beschuldigd werd van spionage.

Eerst verklaart u van wel (CGVS p. 4), later geeft u hierover meerdere incoherente verklaringen om uiteindelijk te verklaren dat ze u niet effectief beschuldigd hebben (CGVS p. 17).

Nochtans kan van u verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn, aangezien u verklaart tweemaal ondervraagd te zijn bij de politie van Yerevan-centrum (CGVS p. 15-16) en dat de politie nog enkele keren naar u thuis kwam (CGVS p. 10). Voorts moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met uw ondervragingen door de politie, hoewel u meerdere keren verklaarde dat u convocaties opgestuurd kreeg (CGVS p. 5 & p. 16).

Op de vraag waarom u die niet bij heeft, verklaart u dat ze wel degelijk bestaan maar niet te weten of uw kinderen dat weggegooid hadden, dat uw schoondochter beweerde 'dat dat weggegooid was, dat het bij u geen gewoonte is om papieren te verzamelen, dat u daarover niet goed nagedacht had' (CGVS p. 5).

Deze antwoorden zijn echter geen afdoende verklaring waarom u de convocaties niet kan voorleggen.

Het gegeven dat uw laatste problemen met de autoriteiten (zijnde de politie) dateren van mei 2010 en u Armenië pas in november 2010 ontvluchtte, doet afbreuk aan de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging en komt uw reeds eerder ondermijnende geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Bovenstaande elementen doen ernstige twijfels rijzen rond uw vermeende relatie met D. (...), uw werk bij het reisbureau en de daaruit voortvloeiende problemen met de Armeense autoriteiten.

Bijgevolg dient, uit wat voorafgaat, besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Aangaande uw reisroute verklaarde u uw hele reis afgelegd te hebben met een vals Armeens paspoort op naam van J. Z. (...).

U weet echter niet welke geboortedatum en -plaats daar op stond. Verder verklaart u dat de persoon die uw reis regelde dat paspoort zelf aan de controleurs op de luchthaven gaf en dat u daarna dat paspoort in uw handen had. U verklaart dat er een Schengenvisum in dat paspoort stond maar u weet niet van welk land en dat u op de luchthaven van Brussel nergens een identiteitscontrole kreeg (CGVS p. 8-9). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u na de landing op de luchthaven in Brussel nergens identiteitscontrole kreeg, dat u niet op de hoogte bent van de exacte gegevens in dat paspoort en dat u niet weet van welk land het Schengenvisum precies is.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u

uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

De kopies van uw geboorteakte en scheidingsakte, de kopies van enkele pagina's uit uw paspoort en het attest van de Dienst Paspoorten bevestigen uw identiteit maar bevatten geen informatie met de door u aangehaalde problemen. De twee foto's zijn niet van die aard dat ze de oorzaak van uw problemen kunnen aantonen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 februari 2011 een schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij wijst erop dat door de commissaris-generaal ondanks het feit dat haar identiteit vaststaat en deze ook niet wordt betwist, geen onderzoek werd verricht naar haar vrees voor vervolging ingeval van terugkeer naar haar land en naar de mogelijkheid om de bescherming in te roepen van de Armeense autoriteiten. Zij meent dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en aldus de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoekster merkt op dat zij in haar land geen beroep kan doen op een eerlijk proces en dat zij vreest het slachtoffer te worden van corruptie, willekeurige arrestaties, opsluitingen, intimidaties, mishandelingen ...

Verzoekster verwijst hierbij naar een uittreksel uit het US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor, 'Armenia Report on human rights practices', van 11 maart 2010.

Verzoekster meent dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend gezien de aanhoudende onveilige situatie in Armenië.

Zij stelt dat de commissaris-generaal ook heeft nagelaten haar relaas te toetsen aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat zij in casu een reëel risico loopt op "*doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*" omwille van het aanhoudend geweld en de massale mensenrechtenschendingen.

Verzoekster vraagt in hoofdbevinding van haar de status van vluchteling te erkennen of minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en bijkomende onderzoeksdaaden te bevelen aan de commissaris-generaal.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.5. Waar verzoekster aanvoert dat door de commissaris-generaal geen onderzoek werd verricht naar haar vrees voor vervolging en de onmogelijkheid voor haar om de bescherming van de Armeense autoriteiten in te roepen, merkt de Raad op dat er geen reden is om een ongeloofwaardig asielaanvraag te toetsen aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Inderdaad vertonen de door haar afgelegde verklaringen een groot aantal vaagheden, incoherenties en tegenstrijdigheden op het niveau van relevante bijzonderheden, dewelke grondig uit elkaar zijn gezet in de bestreden beslissing, namelijk haar verklaringen met betrekking tot het Armeens paspoort, tot haar relatie met D., tot haar werk bij het reisbureau en de daaruit voortvloeiende problemen met de autoriteiten.

Gezien verzoekster in haar verzoekschrift nalaat om deze incongruenties te weerleggen of te verklaren, blijven deze staande en wordt de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas bevestigd.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat er geen grondig onderzoek werd verricht naar haar vrees voor vervolging.

Aangezien verzoekster de ongeloofwaardigheid weerhouden in de bestreden beslissing, niet heeft kunnen weerleggen is er geen reden om dit ongeloofwaardig relaas te toetsen aan het Verdrag van Genève.

Haar argument dat haar identiteit vast staat, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

2.6. De uitleg van verzoekster dat zij niet kon rekenen op een eerlijk proces en bevreesd is om het slachtoffer te worden van corruptie, willekeurige arrestaties, opsluitingen, intimidaties en mishandelingen heeft slechts de waarde van een blote bewering, die verzoekster geenszins aannemelijk weet te maken.

De Raad benadrukt dat het aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat de vrees reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet hebben maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Waar verzoekster verwijst naar een uittreksel uit het US State Department, 'Armenia Report on human rights practices', zijnde een algemeen rapport over de algemene situatie in het land van herkomst, stelt de Raad vast dat dit op zich niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 10 januari 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de status van vluchteling als voorzien in van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, wordt herhaald dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar de '*massale mensenrechtenschendingen in Armenië*', herhaalt de Raad dat een algemeen rapport over de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade als voorzien in voormeld artikel, bestaat.

Een loutere verwijzing naar de letter van de vreemdelingenwet, met name dat zij "*een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*" volstaat evenmin om dit risico, in verzoeksters concrete geval, aannemelijk te maken.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaarde de Raad zich achter het besluit van de commissaris-generaal dat zo verzoekster zich beroept op de algemene situatie, zij dit middel niet uitwerkt en niet aantoonde dat deze zou vallen onder artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet.

2.9. De Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Verzoekster geeft ook niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Aldus is er geen grond om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE